

בש"פ 7957/17 - עמאד אבו קטיפאן נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 7957/17

לפני:

העורר:

כבוד השופט נ' הנדל

עמאד אבו קטיפאן

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 16.10.2017 במ"ת 22176-08-17 שניתן

על ידי כבוד השופטת נ' בכור

עו"ד שרון וקנין

בשם העורר:

עו"ד דפנה שמול

בשם המשיבה:

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (מ"ת 22176-08-17, כבוד השופטת נ' בכור), לפיה נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

הטענה העיקרית בפי הסניגור הינה שתסקיר המעצר העריך את מסוכנותו של העורר כנמוכה והביע את העמדה כי החלופה שהוצעה - מעצר בית בפיקוח אביו של העורר - בכוחה להוות חלופה ראויה שתשיג את מטרת המעצר. בית המשפט המחוזי לא היה נכון לקבל את עמדת שירות המבחן, על רקע נסיבות המקרה.

2. כתב האישום, אשר הוכח לכאורה, מייחס לעורר ביצוע עבירות של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, הפקרה אחרי פגיעה, אי ציות לתמרור (אור אדום), הצתה, מסירת הודעה כוזבת ושיבוש מהלכי משפט. סיפור

עמוד 1

המעשה הוא שהעורר נהג ברכב תחת השפעת אלכוהול יחד עם נוסעת. בדרך הוא פגע בהולך רגל, אשר כתוצאה מהפגיעה הועף כשמונה מטרים והוטח בחוזקה על מדרכה סמוכה. העורר נמלט מהמקום במהירות, בעוד הולך הרגל שרוע על המדרכה. במהלך הימלטותו, העורר חצה את הצומת ברמזור אדום. במטרה לטשטש את עקבותיו, העורר והנוסעת הציתו את הרכב ונמלטו מהמקום, כשהרכב עולה באש. בהמשך אותו היום הגיע לתחנת המשטרה, ומסר הודעה כוזבת לפיה רכבו נגנב. בחלוף כשבועיים מהמקרה, התברר לעורר כי המשטרה מחפשת אחריו. מחשש שייתפס הוא שלח לנוסעת מסרון, והזהירה לבל תגלה דבר אודות מעורבותם באירוע.

3. התיאור מלמד על המסוכנות הנשקפת מן העורר ועל נכונותו, לכאורה, לחמוק מאחריות - בדרך של ביצוע עבירת פגע וברח, הצתת הרכב, מסירת הודעת שווא ואף שיבוש מהלכי משפט בשליחת המסרון לנוסעת. שרשרת זו של אירועים מעידה, לכאורה, על הלך רוחו של העורר נכון לתקופה זו. נדמה כי הוא לא בחל באמצעים כדי להתחמק מרשויות החוק, ואף אימת הדין לא הרתיעה אותו, אלא הביאה אותו לפעול בצורה פורעת חוק לבל ייתפס וייענש. כמובן, לא ניתן לקבוע ממצא סופי בדבר יעילות מנגנון החלופה שהוצעה אך קיים חשש מבוסס - על סמך התנהגותו, לכאורה, של העורר - כי לא יכבד את תנאי השחרור ולא יקפיד בהם.

טענה נוספת של הסניגור הינה כי לא ייתכן שמרשו יעצר בעוד הנוסעת תשחרר ללא תנאים. התביעה הסבירה את העניין בשל הצורך לקיים לנוסעת הליך שימוע לפני הגשת כתב אישום נגדה. אכן, הפער הוא פער, אך קיים גם פער ניכר וברור בין השניים בחומרת מעשיהם, בעיקר ביחס לחשש כי העורר ימלט מהדין היה וישוחרר. על כן, הגם ויש משקל לטענות הסניגור בעניין זה, אין בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי שתומך בהחלטה אליה הגיע בית המשפט המחוזי.

4. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח בחשון התשע"ח (7.11.2017).

ש ו פ ט